

Interview met dokter Bakker, Meidoornveld 85, 10 april 2009, door Adri de Jonge

Dokter Bakker, hoe lang woont u hier al?

We zijn hier komen wonen op 1 februari 1983, dat is dus 26 jaar geleden. We kwamen vanuit Limburg, ik was huisarts, of ik ben huisarts – toen was ik dat ook, en praktijkzoekend. Dus ik zat aan het begin van mijn carrière. Toen deed zich de gelegenheid voor om hier in Capelle te komen. Daarvoor had ik 2 jaar in Limburg gewerkt, als assistent bij een huisarts. Dat was ontstaan door ziekte van die huisarts. Daar heb ik waargenomen en vervolgens was hij nog tijdje niet volledig arbeidsgeschikt, dus toen heb ik geassisteerd in zijn praktijk. Maar niet zelfstandig. Dus ik was praktijkzoekend. Dan kom je eigenlijk door heel Nederland. Nou is dat een beetje overdreven misschien, maar we zijn op heel wat adressen geweest om te kijken van ‘Is dit iets voor ons’. En ook: ‘Word je uitgekozen?’, want dat is natuurlijk ook de vraag. Toen is het uiteindelijk Capelle aan den IJssel geworden. Nooit gedacht dat ik hier zou komen wonen eerlijk gezegd.

Waarom niet??

Ja, nou, dat is heel raar, ik hou wel van wat minder stedelijk gebied, wat meer plattelandachtig. Ik kwam oorspronkelijk uit de omgeving Amsterdam. Dan heb je uiteraard een natuurlijke antipathie tegen Rotterdam, haha. Hoewel ik vroeger wel een beetje Feyenoord fan was hoor – ik ben altijd een beetje tegendraads, dus wat dat betreft. Maar toch nee, Rotterdam.. Dan denk je toch: zo’n havenstad en zo... Eerlijk gezegd had ik dat zo uit mezelf niet zozeer gekozen. Maar dan zie je maar, het loopt anders. En dat is natuurlijk het rare van ons vak. Je kiest je huis niet uit eigenlijk. Want je neemt een praktijk over, en daar zit dan dat huis bij. En nou ja, dan neem je dat huis op de koop toe zal ik maar zeggen. Zo was het dan in mijn geval hoor. Kijk vandaag de dag hebben huisartsen vaak geen praktijk meer aan huis. Dus het is een situatie die eigenlijk wel aflopend is. Er zijn tegenwoordig heel veel gezondheidscentra. Hier in Capelle zijn nu nog 3 van de 25 huisartsen die praktijk hebben aan huis. De rest werkt allemaal in een centrum. Maar in de tijd dat ik begon, toen in de jaren 80, was het natuurlijk heel gebruikelijk. Ik heb allerlei praktijken bezocht waar dat zo was.

Wat ook speelde: het was natuurlijk een hele investering qua geld. Het is natuurlijk een vrijstaand pand. Het zijn eigenlijk 2 huizen. Ik kocht in één keer 2 huizen. En wat je toen ook nog had: ik moest goodwill betalen. Dat is nu niet meer. Maar als je een praktijk overnam in die tijd moest je 90% van de jaaromzet als goodwill betalen. En dan natuurlijk het pand. Dat ging om een heel bedrag. Durf je dat aan? Maar goed, al die overwegingen leidden toch tot een positief resultaat om hier te komen wonen. En werken natuurlijk.

Was het uiteindelijk een bewuste keus voor Capelle?

We zijn dus op meerdere plaatsen geweest. En er was altijd wel iets hoor, van dat spreekt ons niet helemaal aan of zo. Om eerlijk te zijn, ik had kort daarvoor in Wassenaar kunnen komen. Daar was ik uitgekozen door een huisarts. Dat was een mooi statig pand in het oude centrum van Wassenaar. Maar ook wel een heel duur pand. Met een grote praktijk. Maar dat durfde ik niet goed aan. Toevalligerwijs hoorden we dat de kans bestond dat heel veel patiënten uit de praktijk naar een andere huisarts zou gaan. Dat maakte me ook een beetje bang en ik dacht: dat risico nemen we niet.

De collega in Limburg waar ik bij assisteerde wilde zijn praktijk weer volledig zelf gaan doen. Dus ik werd eigenlijk ook wel gedwongen om een beetje voort te maken.

Welke huisarts zat hier voor u?

Dat was dokter Wijsman.

En nou goed, je hebt dan een soort sollicitatiegesprek met de overdragende partij. Er zijn natuurlijk meerdere sollicitanten. En ik ben het geworden.

De sfeer hier tussen de huisartsen onderling kwam heel erg positief over. Er was een hele goede verstandhouding tussen de huisartsen hier. Ik kreeg te maken met dokter van der Linde, die zat hier al. Het waren al 2 huisartsen onder één dak. Dokter Wijsman is hier begonnen en heeft zijn praktijk jarenlang alleen gedaan. Ook al in dit dubbele huis. Op een gegeven moment kwam er uitbreiding, dus zaten er 2 artsen. Toen overleed dokter Wijsman. Dokter van der Linde was huurder van een deel van het praktijkgedeelte en hij kon als het ware de nieuwe huurder uitkiezen. Want het moest wel klikken natuurlijk, zodat we jarenlang samen vooruit zouden kunnen. Ik had eigenlijk meer met hem te maken in de sollicitatieprocedure dan met mevrouw Wijsman. Dus dat ik hier huisarts ben geworden is eigenlijk door dokter van der Linde, in samenspraak met zijn collega's hoor! besloten.

Ja, dat is dus een hele aparte manier van een huis uitzoeken hè. Normaal ga je op huizenjacht en ga je ik weet niet hoeveel huizen bekijken. Bij ons was het zo dat je eigenlijk niet veel keus had. Maar laten we eventjes voorop stellen: het is natuurlijk een heel mooi huis om in te wonen. Ik denk dat menigeen jaloers zal zijn op het huis dat wij hebben! Dat heeft natuurlijk ook meegespeeld in de beslissing om het te doen. Het is vrijstaand. Het heeft praktijk aan huis. Vandaag de dag zijn er veel huisartsen die daar bewust niet voor kiezen, die dat juist niet willen. Maar ik heb er absoluut geen spijt van. Het is ideaal. Laten we eerlijk zijn, je hebt geen reistijd, ik stap m'n bed uit, poets m'n tanden en ik zit achter m'n bureau. En het gemak dat je 's avonds nog dingen kan doen. We hebben toch heel veel administratief werk, en dat kan je dan allemaal op een tijd doen die je goed uitkomt. Ideaal

Maar je komt er niet echt los van?!

Nee, dat is natuurlijk zo. Maar dat zit ook wel een beetje in het werk. Het is natuurlijk toch ook wel bijzonder werk. Dat kan je niet altijd zomaar van je af zetten.

Maar over het huis, ik noem maar iets, een plat dak daarvan kan je zeggen: 'Nooit Van Mijn Leven!'

Ja, nou ja, daar noem je nou wat. Dat is een negatief aspect! Het heeft in die zin nadelen dat het toch wel hoge onderhoudskosten meebrengt. Eens in de 15 jaar moet de hele dakbedekking vernieuwd worden. Dat hakt er aardig in. We hebben het een paar jaar geleden weer laten doen. Gelukkig gaat het verder altijd goed hoor. Ik bedoel, nooit lekkages of zo. Alhoewel.. Nooit lekkages, daar zeg je me wat! We hebben wel lekkage gehad! En dat is nou het frappante, dan laat je het dak vernieuwen om ellende te voorkomen en dan krijg je juist lekkage! En precies toen zaten we een paar dagen in Berlijn. Ik werd gebeld door dokter Moreel met de boodschap: Je huis staat onder water! En dan denk je echt van nou ja - dan staat dus alles onder water hè! Dat idee had ik, want ja, ze waren met het dak bezig. Ik denk: hoe kan dat nou toch - je laat je dak vernieuwen en dan krijg je lekkage! En we hadden ook al gezegd tegen dat bedrijf: We willen niet dat als wij weg zijn, dat jullie dan aan dat dak gaan werken. Dat hadden we gezegd, en prompt wat gebeurt er? Het waren dan toch volgens mij leerlingen, zal ik maar zeggen, die dat gingen doen. Vervolgens ging het dus helemaal fout. We hadden lekkage, boven vooral en in mijn spreekkamer ook wat. Het viel uiteindelijk allemaal wel mee. In die zin dat er in 3 kamers vloerbedekking vernieuwd moest worden en de wandbedekking en het plafond. We hebben geruime tijd in de woonkamer moeten slapen. Gelukkig kon dat allemaal. Omdat de kinderen allemaal het huis uit waren was het allemaal niet zo erg.

Verder is zo'n plat dak ook wel warm hoor.

Komt dat door slechte isolatie - ik weet niet hoe oud het huis is?

Dit is van 1960 dacht ik, begin jaren 60. Maar die zon die staat er natuurlijk vol op en je ligt toch pal onder het dak hè. We slapen natuurlijk op de bovenverdieping. En dan komt die warmte toch directer binnen dan bij een puintdak.

Zit het hele woonhuis op de bovenverdieping?

De indeling is als volgt: de begane grond is voor de helft praktijkruimte. De totale oppervlakte is ongeveer 7 bij 21, dus ongeveer 140 m². Dat is groot. En daarvan is ongeveer de helft praktijkruimte. De andere helft is privé: de woonkamer en de keuken. De bovenverdieping daarentegen is helemaal privé. Daar hebben we 5 slaapkamers. Het waren er 6. Van 2 kamers hebben we 1 laten maken. En dan hebben we ook nog een woonkamer boven.

Ja, we hebben dus eigenlijk 2 woonkamers. Boven de woonkamer zoals die hier op de begane grond is, is diezelfde ruimte ook nog eens boven aanwezig. Dan zal je zeggen: 'Daar heb je ook niet veel aan'. Maar die kamer benut ik als muziekrimte. Daar staat mijn vleugel. Dus dat kwam wel aardig uit. De woonkamer beneden is eigenlijk niet eens zo erg groot: 30m². Voor zo'n groot huis valt dat best mee. Zo'n 7,5 bij 4 of zo. Het is een L-vorm, dus er komt dan nog een paar vierkante meter bij. Dat L-stukje is eigenlijk meer gang, daar leef je niet echt. Maar in de woonkamer had nooit een vleugel gekund natuurlijk. Die had ik niet hoor, toen ik hier kwam wonen. Maar vrij snel nadat ik hier kwam wonen heb ik hem gekocht. Ik had een piano, die neemt veel minder plaats in natuurlijk. Maar ik dacht: 'Hier is wel de ruimte om een vleugel neer te zetten'. Het is altijd mijn hobby geweest. In die zin is het huis natuurlijk ook ideaal. Ik wil niet zeggen dat mijn vrouw er geen last van heeft hoor, haha.

Nou, ik neem aan dat u goed speelt..

Ja okee, maar goed, mijn vrouw houdt van lezen. Dus als er dan iemand keihard naast je zit te spelen.. Een verdieping hoger scheelt wel, maar het geeft toch wel geluidsoverlast hoor. Naar aanleiding daarvan heb ik een paar jaren geleden toch besloten een elektronische piano te kopen. Dan kan je gewoon heel zacht spelen, of zelfs met een koptelefoon op. Gewoon om te oefenen.

En als het stuk er dan goed in zit, dan mag uw vrouw meeluisteren?

Ja, zo is het, haha.

Maar daar is de ruimte ideaal voor. Ik speel met heel veel mensen samen, met strijkinstrumenten en zo. Dus het is eigenlijk een beetje de repetitieruimte.

Hebben de kinderen ook pianoles gehad?

We hebben 3 kinderen. De oudste heeft ook pianoles gehad, maar had niet veel aanleg. De middelste kregen we niet zover. Nu speelt hij gitaar en heeft spijt dat hij geen piano kan spelen... De jongste heeft viool en piano gespeeld. Maar nu speelt ze niet meer. Jammer.

Hadden jullie al kinderen toen jullie hier kwamen wonen?

Ja, we hadden er 2 en de jongste is hier in Rotterdam geboren. In het Havenziekenhuis. Want mijn vrouw was hoogzwanger toen we hier kwamen wonen. We kwamen hier op 1 februari en in mei is mijn dochter geboren.

Hebben jullie voor de kinderen ook nog verbouwd?

Nou, alleen eigenlijk die 2 slaapkamers. Dat waren 2 hele kleine kamertjes hoor, daar hebben we 1 grote van gemaakt. Het is een beetje langwerpige kamer geworden.

En verder hebben we de badkamer laten verbouwen. Er was 1 badkamer en 1 douche. Dokter Wijsman had een groter gezin. Zij hadden 2 douches. Maar die ruimtes zaten naast elkaar en ze waren ondertussen een beetje oudbakken hoor. We hebben daar nog eventjes mee gedaan, maar toen toch snel besloten om daar 1 mooie grote nieuwe badkamer van te maken.

En beneden hebben jullie niet verbouwd?

Nee, het was allemaal al zo. Nou, alleen dat hokje. Het was zo dat toen wij kwamen, dat de assistentes van dokter Wijsman en van dokter van der Linde samen achter de balie zaten waar nu de assistente van dokter van der Linde zit. Dat liep allemaal een beetje door elkaar. Wij vonden het fijner om dat gescheiden te houden. Het is maar een heel simpel hokje natuurlijk, waar mijn vrouw nu zit. Het is een soort bijkeuken, en die is dan omgebouwd. Maar het heeft het voordeel dat het direct verbinding heeft met onze privéruimte. Mijn vrouw loopt zo vanuit die ruimte haar eigen keuken in. Dat is wel heel praktisch.

Hoe bevalt het wonen hier met betrekking tot de buitenruimte?

We wonen hier vrijstaand. Het is een hele rustige buurt. Er is geen doorgaand verkeer, alleen bestemmingsverkeer. Vroeger liep het weggetje door, langs de huizen. Het zijn 4 blokjes van tweedeedekap woningen en die weg liep daar voor langs. Dat was vóór wij hier kwamen wonen. Nu is het eigenlijk een fietspad. Het is uitermate rustig. Je zal hier niet wakker worden van autoverkeer. Veel groen en ruimte om je heen.

Het enige bezwaar zou je kunnen zeggen, is de grote flat (Schinkelhove), die daar vrij imposant staat. Die kijkt ook uit op onze tuin natuurlijk. We hebben een tuin op het zuiden en in zekere zin zit je daar dan niet helemaal vrij. De flat is 8 hoog. Hij stond er al toen we hier kwamen wonen. Hij neemt ook enigszins de zon uit de tuin. 's Zomers gaat de zon over de flat heen, maar 's winters geeft het behoorlijk schaduw. En het is wat onvrij. Die bejaarden kunnen je aardig in de gaten houden hoor! Je had weleens van die patiënten en die zeiden dan: 'hé, u was weg hè!' Ze weten precies wanneer je er wel en niet bent.

En vroeger stonden hierachter allemaal flats. Dat is allemaal laagbouw geworden. Er stonden 4 flats. Op ieder dubbel woonhuis stond 1 flat. En daartussen had je voetbalveldjes en zo. Onze kinderen voetbalden daar. Maar ik vind toch wel dat de wijk erop vooruitgegaan is. De flats waren natuurlijk wat ouder, geen lift en zo. Het zou kunnen dat de woonhuizen iets dichter op ons staan, maar dat zal niet veel schelen hoor. De flats waren 4 verdiepingen hoog en die mensen keken van hun balkons ook onze tuin in. Dus daar ben ik niet rouwig om, de wijk is er echt op vooruit gegaan. Alleen, de directe burens zijn niet altijd meteen de mensen die je het liefste naast je zou willen hebben. Van bepaalde mensen hebben we (en niet alleen wij) wel wat over last.

Met de mensen uit de nieuwbouwhuizen hebben we wat contact, omdat onze tuinen grenzen. Dat is geen intensief contact, maar je groet elkaar. De andere tweedeedekap huizen uit onze straat staan eigenlijk zo ver weg, dat we van sommige de bewoners niet eens kennen. Je wordt niet met elkaar geconfronteerd.

En het wonen 'In Capelle?'

De natuur is natuurlijk vlakbij. We fietsen graag langs de IJssel en de Lek, je bent zo bij Gouda; de Krimpenerwaard met het Loetbos is vlakbij, en Kinderdijk ook.

Maar Capelle heeft ook het voordeel van de grote stad, die je vlakbij hebt. Hoewel, in Capelle zelf heb je natuurlijk winkels genoeg: De Koperwiek, Alexandrium.

En Winkelcentrum De Wingerd met de C1000 dan?

Ja, daar komen we ook weleens. Maar meestal doet mijn vrouw ergens anders boodschappen. En als ik een boodschap doe, ikzelf ook. Je wordt hier namelijk door iedereen herkend. En dat is toch ook wel een bezwaar.....

Maar we wonen hier met heel veel plezier. Dat krijg je als je ergens zo lang woont, dan raak je aan de omgeving verknocht hè..

Nog even een vraagje : kan ik van de definitieve versie van het verslag zoals dat in het boek komt eerst ook nog het concept ter inzage en goedkeuring krijgen ?